

Presentació de Jordi Prat i Coll, director de l'obra

Quan Josep Maria de Sagarra escriu i estrena al teatre Romea *La fortuna de Sílvia* el 1947, es planteja encarar un teatre allunyat de tot aquell que tant d'èxit li havia donat en el passat. Després dels desastres de la Segona Guerra Mundial, Sagarra se sent amb el compromís d'escriure un teatre més afí a la nova sensibilitat europea, tant en la forma com en el contingut. La seva voluntat era confrontar l'espectador amb el que estava passant, amb el que havia passat. Calia parlar de l'existència, de qüestionar-se com a ciutadans. Però en aquell 1947, el seu públic, en plena postguerra civil, no estava, com ell diu, «ni per innovacions ni per filigranes». Setanta anys després, el Teatre Nacional repesca aquesta peça clau de Sagarra, «de les que més estima li tinc», però tanmateix, de les menys representades, i torna a coincidir inqüestionablement en el marc d'una Europa convulsa. En crisi.

La fortuna de Sílvia té lloc en una ciutat europea els anys 1935, 1940 i 1945, però les seves reflexions ens ressonen molt vigents. Com a director m'he aproximat a Sagarra amb la llibertat que et donen els clàssics. Des de la més sincera honestedat m'hi he endinsat prenent decisions d'escenificació mancat de prejudicis. Tot prejudici reforça un punt de vista previ però si no es tenen en compte els altres punts de vista afectats alteren inqüestionablement allò que en denominem *veritat*. De prejudicis en parla força aquesta *Fortuna*. Vosaltres, físicament tancats dins la casa de la Sílvia, viureu les veritats de cadascun dels personatges, dels qui saben i dels «qui no saben adaptar-se». En les paraules de la protagonista i en «la seva particular manera de pensar, de sentir i d'actuar», hi veureu com un Sagarra de llenguatge prodigiós dibuixa una figura arquetípica, ferma. La vídua Sílvia renega de la *imbecil·litat* de certa gent i fa una defensa aferrissada d'uns ideals propis enfront de la tirania del diner. Però, potser aquests nobles principis que tant defensa estan al seu temps mancats de practicitat per poder sobreviure el pas dels anys. Ni els seus fills, per motius diferents, ni encara menys la seva germana, la poden comprendre. Al final, només li resten els records i la bona companyia d'un «ocellot de Madagascar». Al meu entendre, mai una paraula tan positiva com «alegría!», que es diu al final de la nostra versió de l'espectacle, sembla venir tan tenyida d'ofec txekovià. Potser sigui perquè nosaltres sí sabem com ha continuat la història que naixia d'aquella Europa postbèl·lica carregada de bones intencions. Potser sigui perquè l'Europa dels «adaptats» és la que, avui dia, està guanyant la partida.